

МИЛОРАД ЂУРИЋ

ЛЕД
У
ВИНОГРАДУ

РОМАН

БЕОГРАД, 2007.

Мама довикује:

„Пожури, такси чека, сместа морам у касарну!“

Мама трчи кроз кућу и он за њом,
тегле завежљаје, торбе, кофере.

Тата изненада седа и шутира торбу,
која пада и отвара се,

из ње излеће моја најлепша, плава мајица.

Тата брише зној и тихо каже:

„Нисам наручио камион, не може се све понети“.

Мама пишти:

„Платио си хиљаду динара, толике паре“.

Тата нас обоје, и маму и мене,
одједном узима у загрљај.

Сасвим смо ту стали.

Плачу њих двоје, права киша.

И ја плачем, пошто они плачу.

Тата ме љуби и каже:

„Немој, сине, ти си већ велики“.

Као да они нису.

Тата нестаје,

а ми се већ дуго возимо.

Возач отвара прозор и мени је хладно.

Фијуче ветар и смркава се.

Мама ме умотава у ћебе.

Буди ме она, из кола извлачи,

под ногама шушти трава,

над главом огромно и ниско небо

пошећерено звездама.

„Ниско је ноћно небо понад Шумадије“,
рече једном мама,
„звезде руком да береш,
јер овде Бог спава,
па се под њим оноликим
звездани кревет увије и улегне.“
Од кола два зрака буше мрак
и осветљавају двокрилну дрвену капију.
На њој одједном ничу деда и баба,
и ја знам да смо у селу,
мада га досад нисам видео.
Чујем овце како лају.
Кажем то деди,
он се смеје и грли ме, голица брковима,
подиже и кроз тмину односи у кућу.
Има исту капу као тата јутрос,
само без значке.
На столу је необична светиљка,
не светли него чкиљи.
Мама ми даје да једем и полаже ме у кревет.
Не могу да заспим,
слушам шта они причају у другој соби.
Шта је то – рат?
Пода мном је душек који шушка,
кроз чаршав боде.
Страшно желим да будем у свом белом кревету,
где је топло и ушушкано
под меким жутим јорганом,
и где ме не дави ово чупаво и грубо.
„Губер је топао“, каже мама, „ћути и не цвили.“
Хоћу кући, моја кућа је бајка!
Како би било да викнем: хоћу кући?
Можда би мама престала да плаче.